

Arrest

nr. 204 771 van 31 mei 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart geboren te zijn op [...] 1996.

Op 5 juli 2016 kwam verzoekster aan in België (aankomstverklaring – bijlage 3).

Op 28 oktober 2016 trouwde de moeder van verzoekster met de heer S.M. van Belgische nationaliteit.

Op 5 mei 2017 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in neergaande lijn, met name haar Belgische stiefvader.

Op 30 oktober 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 5/05/2017 werd ingediend door:

Naam: V.

Voornamen: E. G.

Nationaliteit: Togo

Geboortedatum: [...]1996

Geboorteplaats: Lome

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...] 60/5 3511 HASSELT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische stiefvader S., M. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.’

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische stiefvader. Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische stiefvader. Opdat kan worden aanvaard dat betrokkene ten laste is van haar Belgische vader dient het bewijs voor te liggen dat zij financieel en/of materieel wordt ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van het ‘ten laste’ zijn van de Belgische referentiepersoon werden volgende documenten door betrokkene voorgelegd:

Attestation de droite propriété dd. 06.06.2017 N° 2960/DADC/DCF en een Attestation van Notaris J.K.L. dd. 16.06.2017 waaruit moet blijken dat betrokkene niet beschikt over enig onroerend goed in haar land van herkomst zijnde Togo: beide attesten tonen niet afdoende het onvermogen van betrokkene aan. Dergelijk attesten zijn stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen of over inkomsten die betrokkene mogelijkerwijze in haar land van herkomst kende. Betrokkene toont evenmin aan dat het gecompliceerd is, laat staan onmogelijk een dergelijk bewijs van onvermogen in het herkomstland te verkrijgen. Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon die zij thans wenst te

vervoegen. Enig bewijs van financiële en/of materiële ondersteuning uitgaande van de referentiepersoon in België naar betrokkene in Togo ontbreekt. Uit niets blijkt bijgevolg dat er sprake was/is van een afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten opzichte van haar Belgische stiefvader zodat niet blijkt dat betrokkene effectief behoeftig was.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 05.05.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Aangezien betrokkene op onvoldoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, wat één van de cumulatieve voorwaarden tot verblijf is zoals voorzien in artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dient de aanvraag op deze grond te worden geweigerd.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enige middel van haar synthesememorie de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting in haar synthesememorie:

“De beslissing van de verwerende partij is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig gemotiveerd. Daarnaast is ze niet genomen met alle beschikbare gegevens.

Dat verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoont dat ze afhankelijk was van haar stiefvader, dhr. S. ten tijde van haar verblijf in Togo.

Dat de verwerende partij de voorwaarde van art. 40 bis §2 3° van de Wet van 15 december 1980 interpreteert als zijnde dat verzoekster haar afhankelijkheid van haar stiefvader in haar herkomstland moet bewijzen aangezien ze ouder van 21 jaar was bij het indienen van haar aanvraag tot gezinshereniging.

Dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken cumulatieve criteria heeft vastgesteld om het 'ten laste zijn' te toetsen nl:

1. Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden
2. Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen

3. Bewijs van onvermogen
4. Burgerlijke stand
5. Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's

Echter past zij haar criteria in casu foutief toe aangezien verzoekster pas na haar aankomst in België 21 jaar geworden is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voorwaarde dat een descendent zijn afhankelijkheid van de referentiepersoon in het herkomstland moet bewijzen heeft afgezwakt.

Dat dit blijkt uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26.01.2017 (RvV 181.327) dat de voorwaarde van 'ten laste zijn' zoals bedoeld in art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar bij hun aankomst in België.

Wanneer de descendent nog geen 21 jaar was voor zijn aankomst in België, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat verzoekster bewijst dat zij reeds in haar herkomstland ten

laste was van haar stiefvader, aangezien die voorwaarde toen nog niet gold. Het bewijs van materiële afhankelijkheid in België moet wel geleverd worden als het kind op het moment van de aanvraag 21 jaar is of ouder.

Er moet automatisch worden aangenomen dat zij haar land van herkomst ten laste was van haar stiefvader en haar moeder zij op het ogenblik van haar aankomst in België nog geen 21 jaar was.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in haar arrest dat, door dat laatste niet te onderzoeken en enkel te focussen op de afhankelijkheid in het herkomstland, de Dienst Vreemdelingenzaken zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

In diezelfde zin wordt ook de Burgerschapsrichtlijn gelezen. Deze richtlijn verplicht descendenten niet om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger.

Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde "andere familieleden" van Unieburgers "die in het land van herkomst ten laste zijn of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet".

Dat de verwerende partij stelt dat er geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd waaruit zou blijken dat verzoekster financieel/materieel ondersteund werd toen zij nog in haar land van herkomst verbleef.

Dat verzoekster op het moment van haar aankomst in België slechts 20 jaar en 3 maanden was, zoals blijkt uit haar aankomstverklaring dd. 05/07/2016.

Dat het dus vast staat dat zij geen bewijs dient bij te brengen van een financiële/ materiële afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar stiefvader tijdens haar verblijf in Togo.

Dat de verwerende partij geen antwoord formuleert op bovenstaande redenering die door verzoekster, gesteund door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opgeworpen omtrent het jonger dan 21 zijn op het moment van haar aankomst en de daaruit vloeiende gevolgen voor het bewijs van de financiële/materiële afhankelijkheid in het land van herkomst.

Dat de verwerende partij de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus klakkeloos naast zich neer legt en haar redenering baseert op het feit dat verzoekster op het moment van haar aanvraag reeds 21 jaar oud was.

Verwerende partij stelt in haar nota dat krachtens het arrest "ja" van het Europees Hof van Justitie een "vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt."

Echter wordt de voorwaarde opgenomen in art. 40bis, 62, eerste lid, 3° door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het licht van bovenstaand arrest, begrepen wordt als volgt:

“De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste in haar arrest RvV nr. 163.233 dat de voorwaarde van ten laste zijn in het herkomstland niet kennelijk onredelijk mag zijn. Zo kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

Dat zowel verzoekster in haar verzoekschrift als de verwerende partij in haar nota correct stelde dat er nog geen band van verwantschap was tussen verzoekster en haar stiefvader tijdens het verblijf in Togo. Deze band bestond pas toen zij in België was, zo ook de financiële/materiële afhankelijkheidsband.

Het is dus kennelijk onredelijk dat de verwerende partij aandringt op het bewijs van een financiële/materiële steun in het herkomstland wanneer er nog geen afhankelijkheidsband ten overstaan van de referentiepersoon bestond.

Dat verzoekster echter wel afhankelijk was van haar moeder ten tijde van haar verblijf in Togo. Zij woonde bij haar moeder, werd onderhouden op vlak van eten, kleren en dergelijke. Haar moeder, mevr. F.-E. had een goede job bij de overheid van Togo en was dus in staat om haar dochter te onderhouden. Dat mevr. F.-E. sedert 28/10/2017 getrouwd is met dhr. S. Zij is dus de echtgenote van dhr. S. en onderhield verzoekster in het land van herkomst.

Dat verwerende partij dus bepaalde elementen veronachtzaamd heeft bij het nemen van de bestreden beslissing gezien zij geen rekening gehouden heeft met de heersende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent het jonger dan 21 zijn op het moment van verzoeksters' aankomst en de daaruit vloeiende gevolgen voor het bewijs van de financiële/materiële afhankelijkheid in het land van herkomst.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.”

Kernbetoog van verzoekster is dat de gemachtigde de criteria uit artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald wat betreft het ten laste zijn, verkeerd toepast. Zij meent dat omdat zij voor de leeftijd van 21 jaar in België is aangekomen haar geen bewijs kan gevraagd worden dat zij in haar land van herkomst reeds afhankelijk of ten laste was van de referentiepersoon omdat die voorwaarde toen nog niet gold. Omdat zij nog beneden de 21 jaar was in het herkomstland, moet volgens verzoekster worden aangenomen dat zij ten laste was van haar stiefvader en moeder voor zij naar België kwam. Zij wijst hierbij op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) dat stelde dat de voorwaarde van “ten laste zijn” zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar bij hun aankomst in België. Verzoekster vervolgt dat zij op het moment van aankomst in België slechts 20 jaar en drie maanden was, zoals blijkt uit haar aankomstverklaring. Bijgevolg meent zij dat zij geen bewijs diende bij te brengen van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar stiefvader tijdens haar verblijf in Togo. In Togo stelt zij immers afhankelijk van haar moeder geweest te zijn die haar onderhield op het vlak van eten, kleren en dergelijke.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; [...].”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: *“de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, **beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn**, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (eigen benadrukken)”*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“opdat kan worden aanvaard dat betrokkene ten laste is van haar Belgische vader [...] het bewijs [dient] voor te liggen dat zij financieel en/of materieel wordt ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.”* De gemachtigde vervolgt dat tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon die zij thans wenst te vervoegen. *“Enig bewijs van financiële en/of materiële ondersteuning uitgaande van de referentiepersoon in België naar betrokkene in Togo ontbreekt.”* De gemachtigde herhaalt dat *“uit het geheel van de voorgelegde elementen [...] niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon”*. De gemachtigde stelt verder dat het gegeven dat zij in België aankwam op 5 mei 2017 en sindsdien bij haar moeder en stiefvader woont, geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen omdat dit loutere gegeven niet automatisch betekent dat zij ook in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij besluit dan ook opnieuw dat aangezien verzoekster op onvoldoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, wat een van de cumulatieve voorwaarden tot verblijf is zoals voorzien in artikel 40ter, eerste lid iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, haar aanvraag op die grond moet worden geweigerd.

Artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]”

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 3° te voldoen. Verzoekster, die 21 jaar oud was op het moment dat zij haar aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen “te hunnen laste” te zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

Er wordt niet betwist dat verzoekster (net) de leeftijd van 21 jaar had bereikt op het moment van het indienen van haar aanvraag.

De geboortedatum van verzoekster is ook niet betwist nl. [...] 1996, noch de datum op de aankomstverklaring nl. 5 juli 2016. Bijgevolg voert verzoekster terecht aan dat zij pas 20 jaar en 2 maanden oud was bij aankomst in België en dus blijkt dat zij haar land van herkomst verliet toen ze nog geen 21 jaar oud was. Er blijkt eveneens dat het determinerend motief voor de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoekster niet heeft aangetoond in het land van herkomst reeds ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

De bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn nochtans duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet “ten laste” hoeft te zijn en dus ook niet moet aantonen “ten laste” te zijn van de burger van de Unie. Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over “*de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.*” Uit het woord “of” blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het “ten laste” zijn niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn.

De gemachtigde kon dus in casu omdat verzoekster 21 jaar was op het ogenblik van de aanvraag wel vereisen dat zij aantoonde te hunnen laste te zijn, doch niet voor de periode waarin zij onbetwist nog geen 21 jaar was, met name in het herkomstland.

Door in casu toch te vereisen dat verzoekster, die geen 21 jaar was in het herkomstland, ook voor die periode moet aantonen ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, heeft de gemachtigde het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden. Er anders over oordelen zou immers in casu inhouden dat ook de vereiste van “het ten laste zijn” wordt toegepast voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar. Bijgevolg kan verzoekster gevolgd worden waar zij stelt dat in casu het criterium van het te laste zijn foutief is toegepast.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Verweerder stelt in de nota terecht dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto onderzocht moet worden waarbij moet nagegaan worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid teneinde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging wordt geënceneerd. Het legitieme doel van de voorwaarde is inderdaad om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd. Dit kan evenwel geen afbreuk doen aan het feit dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet enkel de vereiste stelt voor de verzoekende partij om aan te tonen ten laste te zijn vanaf de leeftijd van 21 jaar.

Verder verwijst verweerder in de nota naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, en meer bepaald het arrest Jia van 9 januari 2007 in zaak C-1/05 om de periode toe te lichten waarin de aanvrager werkelijk ten laste moet zijn. In deze zaak stelde het Hof van Justitie dat de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan [op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan]. Hieruit leidt verweerder in de nota af dat om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd, verzoekster moet aantonen reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel of financieel.

De Raad wijst er evenwel in eerste instantie op dat verzoekster in casu gezinshereniging heeft aangevraagd met een statische Belg die zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie niet heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. In principe kan dan ook niet dienstig naar voormelde rechtspraak worden verwezen.

Ten overvloede wijst de Raad er evenwel op dat in de zaak Jia de situatie voorlag van een verzoek tot gezinshereniging van een familielid in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan. Het betrof de situatie van een Chinese moeder en vader die in functie van hun Duitse schoondochter, die gehuwd was met hun meerderjarige Chinese zoon, gezinshereniging vroegen. De vraag lag bijgevolg aan het Hof van Justitie niet voor of de vereiste die inhoudt dat een persoon die 21 jaar of ouder was op het ogenblik van de aanvraag moet aantonen ten laste te zijn ten aanzien van de referentiepersoon en diens echtgenoot of partner, aldus moet worden uitgelegd dat de derdelander ook reeds in het herkomstland of land van oorsprong en vóór het verzoek om gezinshereniging moet aantonen ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon als deze derdelander voor binnenkomst in het gastland nog jonger was dan 21 jaar. De zaak Reyes van 16 januari 2014, C-423/12 had wel betrekking op een verzoek tot gezinshereniging van een bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder. Ook in deze zaak stelt het Hof van Justitie in § 22 dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan “in het land van oorsprong of van herkomst op het moment dat hij verzoekt zich bij de burger te mogen voegen”. In deze zaak was Reyes, die in functie van haar Noorse stiefvader in Zweden gezinshereniging had aangevraagd, weliswaar reeds 24 jaar op het

ogenblik van aankomst in Schengen grondgebied en ook 24 jaar op het ogenblik van haar verzoek tot hereniging. Bijgevolg ligt het voor de hand dat in deze zaak wordt verwezen naar sommen geld die de Noorse stiefvader reeds voor de aankomst van Reyes in Zweden aan haar stortte daar zij in het land van herkomst of van oorsprong reeds ouder was dan 21 jaar. Bijgevolg kan ook om deze reden in casu niet dienstig worden verwezen naar de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES